

CITESTE UN CAPITOL

„Credința se bazează pe dovezi, nu pe demonstrații.”

(Solii alese, vol. 1, pag. 27)

CRIZĂ PE RÂUL CUMBERLAND

Era o zi de început de iunie, în anul 1904, când ambarcațiunea cu aburi „Morning Star” a ridicat ancora și a dat drumul funiilor cu care era legată în portul Nashville. Liniștitul râu Cumberland tulbura umbrele neregulate ale vegetației de pe țărm, în timp ce barca își îndrepta prora în susul râului.

Edward A. Sutherland, care demisionase recent din funcția de președinte al Emmanuel Missionary College (Andrews University de acum) din Berrien Springs, Michigan, stătea alături de căpitanul W. O. Palmer și îl privea în timp ce acesta conducea ambarcațiunea pe cursul principal al râului cu multă măiestrie. Sutherland știa că acest om navigase pe râurile din sud timp de mulți ani.

S-a întors de la locul său de lângă căpitan și s-a gândit la pasagerii acestei călătorii foarte speciale. Privirea lui s-a oprit mai întâi la

Ellen White, care stătea pe punte și privea cu ochi sclipitori peisajul ce se dezvăluia înaintea lor. În privirea ei se putea citi o pace desăvârșită, avea o privire care îi înfrumuseța adesea chipul atunci când admira lucruri minunate din natură. Fiind el însuși sensibil la frumusețile naturii, s-a întors pentru o clipă spre râu, să-l privească mișcându-se printre malurile stâncoase, acoperite de copaci, ridicându-se din când în când pe stâncile abrupte, peste care atârna verdeața pădurii. A respirat adânc a delectare. Apoi s-a gândit la ceilalți pasageri.

Cei doi copii ai doamnei White veniseră și ei în această călătorie.

James Edson White era proprietarul vasului „Morning Star”, iar William C. White o însoțea adesea pe mama lui în călătoriile pe care le făcea.

Secretara ei, Clarence Crisler, stătea lângă Ellen White împreună cu Sarah McEnterfer și cu Maggie Hare. Emma White, soția lui Edson, li se alăturase, de asemenea. Fred Halliday completa echipa.

Această călătorie avea un dublu scop. Edson White dorea să găsească un loc potrivit pentru o școală misionară care să pregătească tineri lucrători de culoare în sud, în timp ce profesorii Edward Sutherland și Percy Magan voiau să caute un loc în care să înființeze o școală misionară pentru tinerii albi din acea zonă.

Percy Magan nu se afla încă pe „Morning Star”. Edward Sutherland aștepta ca el să se alătore echipei în ziua următoare, la Edgefield Junction, la aproximativ douăsprezece mile mai sus de Nashville. Călătorii se bucurau de croaziera liniștită – o excursie odihnitoare,

cu priveliști extraordinare și cu muzica încântătoare a râului și a motorului ambarcațiunii.

Deodată, Edward Sutherland a realizat, datorită sunetului aceluiași motor, că ceva nu era în ordine.

–Ce s-a întâmplat cu barca ta? l-a întrebat el pe Edson White.

–Cred că s-a mai stricat ceva. Edson, urmat de Sutherland, s-a grăbit să examineze motorul bărcii.

–Din câte îmi dau seama, va trebui să o legăm la țărm pentru a face reparații, a anunțat Edson.

Apoi a plecat să ia măsurile necesare pentru oprire.

Edward Sutherland și-a dat seama că ancoraseră la capul unei insule, pe Neely's Bend, la Larkin Springs.

După evaluarea stricăciunilor, bărbății au ajuns la concluzia că reparațiile nu necesitau timp îndelungat. Auzind această veste, Ellen White a sugerat să meargă de-a lungul țărmului și să vadă împrejurimile.

–Aș vrea să văd, îi spuse ea lui Will Palmer, acea fermă despre care am vorbit. Este aproape.

–Vino, Ed! a spus Palmer. Hai să urcăm până la ferma Ferguson-Nelson și să o vedem. Sora White își dorește acest lucru.

–Nu, a replicat Edward Sutherland, chiar nu e nevoie. Am văzut deja locul acela și nu îmi doresc absolut deloc să-l revăd.

–Dar trebuie să mergem. Sora White insistă să-l vedem.

Cu greu, Edward Sutherland, strigat Ed de prietenii lui apropiați, a coborât de pe vas și a urcat malul împreună cu ceilalți. A văzut că se aflau chiar la marginea fermei și că arăta chiar mai rău decât și-o amintea. S-a uitat atent la Ellen White și a văzut cum ochii ei sclipesc de entuziasm.

–O! a exclamat ea, arată ca un loc pe care l-am văzut în viziune!

Acesta este locul în care Dumnezeu vrea ca Sutherland și Magan să înființeze școala misionară.

Ed simțea pur și simplu că i se strânge inima, dar s-a hotărât să nu spună nimic. S-au întors cu toții la vas, unde au descoperit că reparațiile fuseseră terminate. Grupul a continuat să meargă în susul râului, spre insula Edgefield, unde au ancorat. Aici s-au întâlnit cu Percy T. Magan, irlandezul care îi aștepta.

–Ați promis că veți fi aici azi la prânz și este aproape seară, zise Magan în timp ce urca la bord. V-am așteptat ore întregi.

–S-a stricat vasul pe drum, spuse Halliday.

–Rabla aceasta se strică mereu. Trebuia să fi știut.

Halliday l-a întrerupt:

–S-a întâmplat să se strice chiar lângă ferma Ferguson-Nelson și sora White s-a dus și a văzut-o.

–Acestei bărcii îi place să se strice numai unde nu vrem noi. Ce

s-a întâmplat? a întrebat irlandezul, analizând comentariul lui Halliday.

În acel moment a apărut pe punte Will White și s-a apropiat de ei.

–Mama ar vrea să vă vadă pe amândoi în cabină, le-a spus el lui Sutherland și Magan.

Ei l-au urmat pe Willie în micuța cabină.

–Ei bine, frate Magan, am văzut ferma aceasta astăzi și m-am plimbat peste tot în jurul ei.

Ellen White privi în sus cu bucurie, cu ochii ei calzi, căprui.

–Sunt convinsă că Dumnezeu vrea ca tu și Sutherland să aveți acest loc. Este exact locul care mi-a fost arătat în viziune. Ce părere ai despre el?

–Am așteptări cât se poate de mici, a răspuns Magan. Este o fermă prea mare pentru Ed și pentru mine. Este un teren pietros, sărăcăcios și sterp. Și costă mai mult decât ne permitem noi.

–Ei bine, îmi pare rău, a spus sora White în timp ce îi privea în ochi. Pentru că, din câte îmi dau seama, Domnul dorește ca voi să aveți acel loc.

Ed a văzut că prietenul lui nu voia să discute această problemă, așa că s-au scuzat și au părăsit cabina. Au mers în partea din spate a vasului și au stat acolo până târziu după miezul nopții, gândindu-se la evenimentele nefericite din acea zi și plângându-se de nefericita defectare a bărcii în dreptul fermei Ferguson-Nelson. Intenția lor era să găsească un loc liniștit, departe, în pădure și să înceapă singuri o școală. Pur și simplu nu se puteau ocupa de ceva de proporții. Totuși niciunul dintre ei nu se simțea bine în urma acestei decizii și amândoi știau că, într-un fel, să mergi împotriva sfatului lui Ellen White însemna să mergi împotriva lui Dumnezeu. O povară grea a coborât peste inimile lor.

În ziua următoare, ambarcațiunea și-a croit drum spre Carthage, unde a ancorat. În dimineața celei de-a doua zile petrecute la Carthage, Ellen White i-a chemat din nou pe cei doi bărbați, pe Sutherland și pe Magan. Ea le-a spus din nou:

–Domnul vrea ca voi să aveți ferma Ferguson-Nelson și să începeți o școală misionară acolo.

–Nu putem face asta, a protestat Ed. Nu putem cere bisericii să finanțeze o inițiativă atât de riscantă, iar noi înșine nu avem fonduri suficiente.

Ed a remarcat privirea neabătută de pe fața lui Ellen White, și sentimentul de disconfort interior a crescut, până când a ajuns o durere persistentă.

În cea de-a treia zi la Carthage, ea i-a chemat din nou și le-a vorbit și mai insistent despre această problemă.

–Am de gând să îl rog pe Edson să ducă „Morning Star” înapoi la Edgefield Junction. De acolo putem lua o șaretă și mergem să mai vedem o dată locul.

Sutherland și Magan au vorbit și s-au hotărât să nu meargă să mai

vadă încă o dată locul acela. Dar, când au ajuns la Edgefield Junction, Ellen White l-a rugat pe Will Palmer să o ducă până la fermă. După câteva ore a revenit la bord, explicând că a vorbit cu proprietarii, familia Ferguson, care locuiau încă acolo, și le spusese că cei care o însoțeau doreau acea fermă pentru înființarea unei școli misionare. Din nou, i-a îndemnat pe Sutherland și pe Magan să cumpere acea proprietate. –Înțelegem, a început Ed, că prețul acestui loc este între douăsprezece și treisprezece mii de dolari. Această sumă este mai mare decât dublul sumei pe care intenționăm să o plătim pentru teren. Sub nicio formă nu putem investi mai mult de cinci mii de dolari.

S-a așezat lângă Ellen White și, cu multă sinceritate, a spus următoarele cuvinte:

–Soră White, ne-am hotărât să nu mergem mai departe decât ne permit posibilitățile. Planul nostru este să luăm un teren mic, undeva pe un deal, unde să ne împrietenim cu vecinii, să îi ajutăm și să construim încet. Ellen White i-a privit în ochi și a zâmbit cu blândețe, așa cum o făcea de obicei.

–Mă tem că faceți planuri prea ne semnificative și vă puneți o țintă prea mică. Dacă urmați sfatul Domnului, El vă va scoate la loc larg și va asigura banii pentru a plăti.

S-a ridicat și a îndreptat către ei degetul în semn de sfătuire.

–Aveți oare de gând să vă îngropați talantul în pământ amândoi?

Credeți acum că Domnul v-a dat toți acești ani de experiență și capacitatea de a-i învăța pe alții pentru a-l spune la urmă: „Doamne, știam că ești un Stăpân aspru... ne-a fost teamă și Ți-am ascuns talantul în pământ”?

Edward Sutherland a simțit cum îl cuprinde un val de teamă.

–Nu, nu, soră White, a răspuns el, vom lucra pentru Domnul.

Vrem să facem voia Lui, dar nu avem cei douăsprezece, douăzeci sau patruzeci de mii de dolari pentru a începe școala în locul acela.

În ziua următoare, Sutherland și Magan au închiriat un cal și o șaretă. Au mers într-o altă direcție față de terenul Ferguson-Nelson. S-au dus să se uite la o altă fermă. Dar, atrași de un amestec de emoții și curiozitate, pe care nu s-au oprit să îl analizeze, s-au trezit în acea după-amiază înapoi la ferma Ferguson-Nelson. Știau că nu erau singurii interesați să cerceteze această proprietate. Ed îl văzuse pe Will Palmer mai înainte, când plecase cu Ellen White. Edson și Sarah McEnterfer plecaseră împreună cu ei.

Acum, cei doi bărbați, Sutherland și Magan, stăteau și se uitau la rocile calcaroase care creșteau prin iarba pășunii, la terasele sărăcicioase din câmpurile neroditoare și la coamele și pantele neregulate ale dealurilor dezgolite.

Au mers până la o grămadă de pietre, aproape de vechiul hambar al plantației și s-au așezat pe o piatră. Pe întreaga suprafață cărămizie, afectată de apă și încrețită a câmpului, ei au văzut pogoane întregi de pă-

mânt pietros, unde fuseseră adăposturile a șase sute de negri, întrucât această fermă constituise, cândva, sediul principal al unui comerciant de sclavi.

Ed nu-și putea imagina perspective mai ostile și mai nepromițătoare pentru o școală.

–Percy, a spus el, întinzându-și mâna spre câmpurile sărăcăcioase, este cel mai accidentat, mai plin de buruieni și mai jalnic loc pe care l-am văzut vreodată. Sunt răscolit și mă îmbolnăvesc atunci când mă gândesc la el.

–Știu, Ed, și eu simt la fel; dar Sarah McEnterfer spune că și ferma pe care a ales-o sora White pentru școala Cooranbong din Australia a fost considerată fără nicio valoare de liderii de acolo.

–Ei bine, nu cred că era mai rea decât aceasta, spuse Ed. Uită-te la acel hambar vechi, dezgustător și la aceste țarcuri urât mirositoare, pentru porci, aflate față în față cu ferestrele camerei de oaspeți de la casa plantației.

Au stat câteva minute cufundați într-un amestec de autocompătimitate și descurajare. În cele din urmă, Ed a vorbit din nou:

–Școala aceea australiană este prosperă acum, după părerea mea.

–Da, sora White le-a spus să nu respingă sfatul Domnului, ci să-l ofere ocazia să lucreze.

Ed și-a amintit foarte clar cuvintele asemănătoare care-i fuseseră spuse în ziua anterioară. Se simțea din ce în ce mai rău cu fiecare minut care trecea, dar a rezistat. A întors spre Percy niște ochi pătrunzători.

–Eu cred că tu ești cel care a condus-o pe sora White către această variantă cu proprietatea Ferguson-Nelson.

Apoi, observând fața sceptică a lui Percy, a izbucnit în lacrimi.

–O, mi-aș dori să existe o cale onorabilă și creștinească de a ieși din această situație, fără să manifestăm necredință în mărturiile date de mesagerul Domnului.

Cu inimile frânte, complet descurajați, cei doi bărbați au îngenunchat și și-au vărsat sufletul înaintea lui Dumnezeu. Apoi, calmi și hotărâți, au ales să dea o șansă fermei. S-au hotărât să înainteze prin credință și să asculte sfatul dat de Dumnezeu prin sora White. Apoi s-au întors să-i spună decizia lor. Ea nu s-a arătat surprinsă, ci a încurajat acțiunea lor prin cuvinte prietenoase.

În ziua următoare, cei doi bărbați au mers din nou la fermă. Au îngenunchat în mijlocul pietrelor de lângă vechiul hambar al plantației și, din nou, L-au implorat pe Dumnezeu să le arate voia Lui și să le dea putere să fie ascultători. Îngroziți de riscurile pe care și le asumau și chinuți de îndoieli, s-au luptat cu Domnul într-o agonie de cereri.

Inițial, au fost nevoiți să facă rost de o sumă cuprinsă între trei-sprezece și cincisprezece mii de dolari, cu care ar fi trebuit să cumpere locul și echipamentele sărăcăcioase pe care le oferea. Nu aveau nici măcar

jumătate din suma care trebuia plătită pentru terenul neroditor, pietros și fără valoare, fără să mai punem la socoteală construirea și echiparea unei școli misionare. I-au cerut ajutor Celui Atotputernic. Atunci au fost însuflețiți de curaj într-o măsură atât de mare încât niciodată nu s-au mai îndoit de faptul că Dumnezeu îi condusese în această acțiune îndrăznească și că El va prelua controlul și va conduce fiecare aspect.

Trecuseră prin propriul Ghetsemani. Se luptaseră întreaga zi cu această problemă. Acum, amurgul începuse să aștearnă o mantie de îndurare peste peisajul dezolant și sterp. Păsările și-au încetat cântecele și au mers la cuiburile lor. Veverițele au fugit spre copacii bătrâni, iar plantele înflorite într-un mod dezordonat arătau ca niște semne de exclamare în contrast cu umbrele întunecoase ale nopții.

Percy Magan a luat cuvântul:

–Ed, am intrat de bunăvoie în această situație. Sora White este cu noi. Dumnezeu ne conduce. El ne va arăta calea.

Deodată, cu o voce puternică și voioasă, Ed a început să cânte Faith of our fathers living still [Credința încă vie a părinților noștri]. Percy i s-a alăturat și laudele către Dumnezeu au răsunat peste acea fermă pustie și nefolosită. Probabil că, în acel moment de credință triumfătoare, îngerii lui Dumnezeu au coborât și au luat în stăpânire acea fermă.

Cântecul s-a sfârșit și liniștea nopții s-a instalat în jur. Dealurile singuratice i-au închis în interiorul lor, iar cerul înstelat a făcut o boltă deasupra lor. Un simțământ solemn al prezenței lui Dumnezeu i-a cuprins și au început să cânte din nou:

După furtună strălucește și curcubeul,

Este scris în lumina de sus;

Tot așa, peste încercările noastre

Strălucește curcubeul dragostei Sale.

Obișnuita voioșie a irlandezului plin de viață a reapărut.

–Ed – Percy își alegea fiecare cuvânt cu grijă – iată că ne aflăm la răscruce de drumuri. Dacă am fi ales să credem că ce ne spune sora White nu este de la Domnul, atunci am fi acceptat voia lui Dumnezeu numai dacă s-ar fi conformat părerilor noastre.

–Nu există altă cale, a răspuns Ed, dacă vrem să înaintăm și să avem asigurarea că Domnul este cu noi. Să ne grăbim să mergem la Nashville și să-i spunem lui Ellen White că vom cumpăra ferma Ferguson-Nelson.

Când i-au spus decizia finală, ea s-a bucurat mult.

–Voi face tot ce pot pentru a vă ajuta. Voi promova lucrarea voastră și voi scrie un articol despre ea în buletinul de știri al bisericii. Dacă vreți, pot fi și membru al comitetului de conducere. (A fost singura ocazie din viața ei când a acceptat să fie membră a comitetului de conducere al unei instituții.)

Edward Sutherland și Percy Magan și-au construit viitorul și viețile pe sfatul dat de Dumnezeu prin Ellen White. S-au hotărât ca, in-

diferent de preț, muncă sau greutate, să rămână credincioși proiectului și să-L lase pe Dumnezeu să ducă acest proiect până la sfârșit cu succes.